

uanset årsagen til sygehusopholdet. Amtsrådsforeningen er enig i indenrigsministeriets tidligere udtalelse om, at det må anses for betænkeligt at indføre en regel, der kan medføre regres mod patienten, idet dette kan føre til, at nogle patienter af økonomiske grunde vil ønske sig udskrevet tidligere, end det lægeligt er forsvarligt.

Indenrigsministeriet kan for sit vedkommende henholde sig til ministeriets tidligere udtalelse i anledning af et tidligere stillet spørgsmål til ministeren for skatter og afgifter, og indenrigsministeriet må således på grund af de administrative, personalemæssige og behandlingsmæssige konsekvenser fraråde, at der gennemføres en ordning, hvorefter erstatningsansvaret for udgifter til sygehusbehandling som følge af færdselsuheld pålægges den direkte skadevolder.“

Det tilføjes, at den foreslåede ordning indebærer, at det offentlige ikke får dækning for hospitalsudgifterne efter færdselsuheld i de tilfælde, hvor intet ansvarsforsikringsselskab hæfter for skaden, fordi den tilskadekomne selv var fører af motorkøretøjet eller som fodgænger eller cyklist selv havde den fulde skyld for uheldet. Disse tilfælde antages skønsmæssigt at udgøre mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ af alle hospitalsindlæggelser efter færdselsuheld. Efter forslaget vil det offentlige antagelig heller ikke få dækning for udgifterne til invalidepension, førtidig folkepension, enkepension, dagpenge, lægehjælp, revalidering, plejehjem og begravelseshjælp.

ad 2: Når lovforslaget er baseret på en procentafgift af præmien på ansvarsforsikringen for motorkøretøjer — og ikke på en forhøjelse af vægtafgiften — skyldes det først og fremmest, at det er det system, der i praksis bedst opfylder formålet, nemlig at lade motorkørslen bidrage til det offentliges udgifter til sygehusbehandling af trafikofre og til invalidepension til disse. Det er uover-

kommeligt at opgøre det offentliges udgifter ved hver enkelt personskaade, der skyldes trafikulykker. Skaderisikoen for personskader er imidlertid indregnet i ansvarspræmien i det omfang, den erfaringsmæssigt er knyttet til den pågældende kategori af motorkøretøjer. Det er derfor mere hensigtsmæssigt at beregne afgiften i forhold til ansvarspræmien. Ved at fastsætte afgiften i procent af præmien opnår man, at de, der ved skadefri kørsel betaler de laveste forsikringspræmier, også kommer til at betale mindst i afgift.

ad 3: Det kan næppe være rigtigt, at forslagets gennemførelse vil medføre øgede administrationsudgifter af den størrelsesorden, som societetet anfører. Forslaget indebærer, at selskaberne skal foretage en generel forhøjelse på 50 pct. (for visse kategorier 25 pct.) af præmierne for lovpligtige motoransvarsforsikringer. Afgiften kræves ikke opført særskilt på opkrævningerne, og selskaberne kan bibeholde den gældende praksis med udsendelse af opkrævningen kvartalsvis, halv- eller helårlig. Administrationsudgifterne er på dette område således ikke større end ved andre præmieforhøjelser, f. eks. for forsikringer, hvor præmien er indeksreguleret. Efter §§ 4-6 i lovforslaget skal selskaberne føre regnskab over præmieindtægterne for de afgiftspligtige forsikringer, afgive en månedlig angivelse og afregne afgiften i den følgende måned. Arbejdet hermed må antages at medføre en ret begrænset forøgelse i administrationsudgifterne i betragtning af, at alle selskaber i forvejen fører særskilt regnskab over præmieindtægterne ved den lovpligtige motoransvarsforsikring.

ad 4: Selv om lovens gennemførelse således kun medfører begrænsede ændringer i selskabernes administration, finder man det rimeligt, at selskaberne får en rimelig frist til gennemførelse af de nødvendige forberedelser.